

Mit várnak tőlünk?

A budapesti rendőrség 3 napi elzárással és 50 korona pénzbüntetéssel sújtott egy mindnyájunktól nagyrabecsült feminista társnőnköt, mert a béke mellett kívánt tüntetni.

A magyar sajtó a gyűlölet, a megvetés, a gúny legmaróbb jelzőivel állította pellengérré azokat az angol suffragetteket, akik London utcáin körmenetet rendeztek a háború mellett.

Hol itt az igazság?

Tulajdonképpen mit kívánnak tőlünk?

A rendőrség azt-e, hogy mi tüntessünk a háború mellett? A magyar sajtó pedig azt, hogy Mrs. Pankhurst fűriái béke-angyalokká változzanak?

Vagy, — az se lenne jól? mert hát hogy semmi sincsen jól, mihelyest arról van szó, hogy suffragette vagy suffragiste véleményt kockáztat?

Oh ez a véleménykockáztatás asszony részről, — ez a bűnök bűne! Ezt kell megakadályozni minden körülmény között, még akkor is, ha az a vélemény teljesen megegyezik törvénykönyvvel, evangéliummal, talmuddal és koránál. Meg kell akadályozni, ámde hogyan?

Van-e olyan mód és hatalom, amelynek segítségével el lehessen némitani valamit, ami kinőtt a báb-stádium némaságából?

Hát nincs! — Hiába próbálják egy fölényes mosollyal elintézni, vagy agyonhallgatni. De még kongresszusok betiltásával se sokra

mennek; mert mi vagyunk, és tudjuk hogy vagyunk; — és tudjuk azt, hogy nélkülünk, a mi önfeláldozásunk, a mi munkánk, a mi segítségünk nélkül minden körülmény között, — még a legdicsőségesebb győzelem mellett is, elvesztették volna a csatát, mert hisz idehaza megállt volna az állam gépezete. — Viszont, teljes joggal elvárjuk, hogy két évi életmentő munkánkat tudomásul vegyék. Ezért nagy örömmel fogom „félreértésének nyilvánítani azt az intézkedést, mely összejöveteletünket megakadályozta, és nem mondok le a reményről, hogy mielőbb összehívhassuk a magyar asszonyok ezreit; nem mondok le róla, mert nagy szükség van erre.

Azt a sok munkát össze kell hasonlítani, egyesíteni kell, egységes mederbe terelni, és be kell számolnunk tapasztalatainkkal, hogy mások is hasznát vehessék. Büszkén mondhatjuk, hogy 2 év óta ezer és ezer asszonynak adtunk becsületos kenyeret, ezer és ezer gyermeket csalogattunk vissza a másvilág küszöbéről, és ezer és ezer kétségbeesett teremtést mentettünk meg az utca fertőjétől. De mindez elenyésző csekélység ahhoz a munkához, amely még reánk vár, amit el kell végeznünk, amit vállalnunk muszáj. Ép olyan fontos tehát az, hogy ennek a lehetőségét ne bénítsák, mint az, hogy energiapocsékolás ne történjék. Reményilem tehát mielőbb a júniusban elmaradt kongresszus megtartását, és a közért munkálkodó magyar asszonyok szolidaritását, célirányos együttműködését háborúban, békében egyaránt.

gróf Teleki Sándorné.